

Е добръ, но ази гледамъ —
 Честно сърдце въ тебъ не бий,
 И високо исповѣдамъ,
 Че измѣнникъ въ тебъ се крий.

Ако наш'тъ мъжи, рани,
 Ти да бѣше сподѣлилъ,
 То къмъ нашитѣ тирани
 Толкозъ нѣженъ не би билъ.

Ти не би викалъ: „Мжлчете!
 Тежкий забравѣте кръсть,
 Миръ съсъ тигритѣ сторѣте,
 И съ убийцитѣ — съжзъ“!

Ти разбралъ би, че потока
 Вѣчно кървавъ ще се лѣй,
 И че яма зла, джлбока
 Между тѣхъ и нази зѣй;

Че неможе свѣтлината
 Да живува съсъ мракътъ
 Нито правдата съ лъжата
 Нито агнето съ вълкътъ:

Нито ангела съ мръсника,
 Ни юнака съ гнилий трупъ,
 Нито роба съсъ кръвника,
 Нито ние съ турчинъ грубъ!

6 Декемврий 1876.

Т. КАБЛЕШКОВУ.*)

О, Каблешковъ, загина!
 Загина гордо ти!
 Огъня ти истина,
 Земята съ тебъ зарина
 Надѣжди най-свети,

*) Образованъ момжкъ, родомъ изъ Копривщица и единъ
 отъ най-вжодушевенитѣ апостоли прѣди буната.